
Aabent Brev til Mussolini

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Aabent Brev til Mussolini

4

Aabent Brev til Mussolini

Aabent Brev til Mussolini

Jyllandsposten 17. november 1938.

Aabent Brev til Mussolini.

Af Sognepræst Kaj Munk.

Deres Excellence!

EN UKENDT Mand i et Land paa bare 3 Millioner Mennesker forsøger en Henvendelse til Dem. Jeg ved det nok, Tiden er saadan, at for at en Anmodning til en Statsmand skal have Vægt, maa man helst have nogle Hundrede Kanoner i en Baghaand, og jeg har ikke en eneste. Alligevel vover jeg dette Raab til Dem, og frygter end ikke for at virke latterlig. Jeg ved, det vil blive refereret til Dem, og jeg har et desperat Haab om, at Ordene skal naa ikke blot Deres Øren, men ogsaa et eller andet Sted i Deres Hjerte.

Naar jeg henvender mig just til Dem, er det først og fremmest, fordi jeg engang som ungt Menneske har beundret Dem indtil - ja, jeg kan sige næsten indtil Kærlighed. Saa meget af, hvad jeg som gammelt Barn og purung Mand drømte om uden efterhaanden at vove at haabe længere, virkeliggjorde De. Midt i Kaos og Skraal, Hæslighed og Elendighed steg pludselig Cæsar op over Ruinerne. I de gamle liberale Lande, ogsaa i vort, lo man i Førstningen og gik saa over til at skære Tænder. Det var mig et Pant paa, at jeg havde Ret, altsaa, at De havde Ret: De *var* den nye Mand, selve Europas Fremtid. Der er hændet meget i Verden siden, men indtil nu kun en enkelt Ting, der kunde have ændret mit Syn paa Dem, eller rettere min Tro paa Dem, min Hengivenhed for Dem; og denne ene Ting prøver jeg at finde mig til Rette med maa saadan være i en Verden, hvor en koloniløs Stormagt er en Uting. Folkeslag har raset imod Dem, har bøjet sig for Dem, har raset imod Dem igen og har atter bøjet sig. Og alt imens har en anden ny Mand vokset sig op og er blevet saa mægtig, at mange glemmer, hvem han har lært det af. Jeg har aldrig glemt det. Jeg har aldrig glemt, at De var Mesteren. Og overfor alle dem, der nu forklarer mig, hvor meget ypperligere Hr. Hitler er, har jeg svaret: Jøderne. Og saa har de tiet: At mishandle et Element i sit Folk har Mussolini dog altid været baade for klog og for menneskelig til.

Men nu fortæller man mig, at De paa dette Punkt er slaaet om og begynder at optræde som Germanernes Lærling. Jeg viser Tanken fra mig. Jeg tror ikke paa det. Her maa foreligge en Fejlopfattelse. Det maa være det stikmodsatte, der sker: At De er begyndt at røre paa Dem for at hidføre en Ordning.

Deres Excellence, husker De, at jeg under mit Besøg i Rom med en Paveaudiens i Udsigt lod mig henrive til at sige, at hellere end at kysse Paven paa Haanden vilde jeg kysse Deres.

Jeg tænkte jo derved paa, at Paven er Pave bare i Kraft af Valg og Institution, De er den, De er, i Kraft af Personlighed. Det er denne Personlighed, jeg i dette Øjeblik henvender mig til. Hvad der er sket i Tyskland i disse Dage maa stemme alle menneskeligt følende for Hjertekulen. At et stolt og stærkt og ædelt Folk som det tyske kan nedværdige sig til Mishandling af værgeløse og til Tempelskænderi er lige saa forfærdende, som det er forfærdende at høre en af de højst betroede Mænd i den Regering, man ansaa for saa stærk, selv erklære, at den ikke magter Ordenens Opretholdelse i Riget.

Kaj Munk

Der maa træffes en Ordning nu. Om de 3 Millioner Sudetertyskere mente det tyske Riges Kansler, at Gud den Almægtige havde vel ikke givet dem Livet for, at de ikke skulde være til. Jeg ved ikke, om Hr. Hitler vover at tænke, at det er en anden end Gud den Almægtige, der har givet Jødernes Millioner Livet. Men for udenforstaaende kan det stundom tage sig ud, som om det jødiske Folk nu skal udryddes ved den raffinerede Metode: at drive det til Selvmord, en Metode, over for hvilken Faraos Forsøg med Kattekillingsdrukningen i Nilen af alle nyfødte Mandkøn forekommer human.

Deres Excellence, nu maa *De* træde til. De hader Kaos, og De er sund. De er snart det eneste sunde Mandfolk i Europa, der kan handle. Har De Plads til Jøderne i Abessinien, saadan som nogen ymter om det, saa giv dem et Gosen der! Eller skal vi starte en Verdenssindsamling til at købe dem et Land for, saa læg selv for og tag Dem af Sagen, som De alene kan gøre det. Og sig til Deres Ven Hitler, at nu maa det være nok; fortæl ham, hvor blodigt han har skuffet os ved at vælge Gøbbels i Stedet for Schacht; sig ham, at nu maa der System i Ordningen af det Spørgsmaal og ikke mere Galskab; ellers vil - for det første - Gud straffe ham og hans Folk, og for det andet er det dumt.

Benito Mussolini, for Menneskehedens Æres Skyld og i - jeg tør ikke tale om Retfærdighed - men i Barmhjertighedens Navn - løs os dette Verdensproblem, og vi vil kysse Deres Hænder.

Deres Excellences ærbødige